

WYROK W NOWYM BRZMIENIU PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt: II AKa 374/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Barbara Suchowska
Sędziowie	SSA Marek Charuza SSA Aleksander Sikora (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015 r. sprawy

R. S. s. S. i B., ur. (...) w Ś.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 maja 2015 roku

sygn. akt V K 124/14

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie 3 w części dotyczącej przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 279§1 kk w zw. z art. 65§1 kk na szkodę M. S. (1) (punkt VI części wstępnej wyroku) w ten sposób, że ustala, iż datą popełnienia tego czynu był dzień 29 września 2004 roku;
- w punkcie 9 w ten sposób, że ustala zasądzoną od oskarżonego opłatę na kwotę 400 (czterysta) złotych;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 400 (czterysta) złotych oraz wydatki za postępowanie odwoławcze.

SSA Marek Charuza SSA Barbara Suchowska SSA Aleksander Sikora

Sygn. akt II AKa 374/15

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 listopada 2015 roku

w części dotyczącej złożonego wniosku przez obrońcę oskarżonego R. S.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 13 maja 2015 roku, w sprawie o sygn. akt V K 124/14 orzekł następująco:

1. uznał oskarżonego R. S. za winnego tego, że w okresie od dnia 30 września 2004 roku do dnia 9 grudnia 2004 roku w K. i na terenie innych miast w kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, polegających na kradzieżach samochodów, ich legalizacji oraz obrocie częściami pochodzącymi z uprzednio skradzionych pojazdów to jest popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy wyżej powołanego przepisu skazał go na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 17 maja 2004 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci : dwóch ceramicznych doniczek, czterech naręcznych zegarków damskich oraz czterech par okularów, a w tym leczniczych i przeciwsłonecznych, powodując straty o łącznej wartości 273.600 złotych na szkodę M. G., to jest popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

3. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od dnia 30 września 2004 roku do dnia 9 grudnia 2004 roku w K. i na terenie innych miast w kraju, działając w krótkich odstępach czasu oraz w podobny sposób, a także w zorganizowanej grupie przestępczej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodów i tak :

- w dniu 30 września 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci : walizki zawierającej w środku dokumentacją prywatną i firmową, cyfrowego aparatu fotograficznego, kurtki skórzanej, garnituru, dwóch koszul, pary butów męskich, przenośnej lodówki samochodowej, zestawu głośnomówiącego, płyt CD oraz pieniędzy w kwocie 1.500 złotych, powodując straty w kwocie 100.000 złotych na szkodę (...) i w wysokości 8. 450 złotych na szkodę H.O.,

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 30 września 2004 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 162.000 złotych, na szkodę H. L.

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 30 września 2004 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującą się wewnątrz dokumentacją zakupu i odprawy celnej tegoż pojazdu, umową ubezpieczenia oraz dokumentacją medyczną, a także dwoma kurtkami damskimi i plecakiem marki A. powodując straty o łącznej wartości 70.000 złotych na szkodę M. S. (1),

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 8 października 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 25.000 złotych na szkodę A. M.,

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z 8 na 9 października 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 31.000 złotych, na szkodę M. K.

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w nocy z 19 na 20 października 2004 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującym się wewnątrz dowodem rejestracyjnym tegoż pojazdu, powodując straty o łącznej wartości 35.000 złotych na szkodę firmy (...) z siedzibą w Niemczech,

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 21 października 2004 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci telefonu komórkowego marki (...), spodni, koszul i swetrów marki (...), powodując straty o łącznej wartości około 51.500 złotych, na szkodę D. P.

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 21 października 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 51.000 złotych, na szkodę M. P. (1)

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 22 października 2004 roku w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz przedmiotami w postaci butów i kurtki, powodując straty w kwocie 76.880 złotych, na szkodę M.N.

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 26 października 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim wybiciu szyby w tylnych drzwiach i kolejno pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 35.000 złotych, na szkodę Fabryki (...) z siedzibą w C.,

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 10 listopada 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz dokumentami i przedmiotami w postaci : paszportu, dokumentacji firmowej, pieczętek, telefonu komórkowego marki N. (...), telefonu komórkowego marki N. (...), kluczy do mieszkania i kluczy firmowych, zdalnego pilota do otwierania garażu, papieru firmowego, zegarka z pamięcią, organizera marki P., systemu nawigacyjnego marki P., CD-boxa wraz płytami CD, nesesera z dokumentami i pieczętkami firmowymi, laptopa firmy (...), miernika do mierzenia sieci komputerowych typu (...), ubrań, perfum, a także kamery z aparatem cyfrowym, powodując straty o łącznej wartości 180.000 złotych, na szkodę D. N.,

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 17 listopada 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 90.000 złotych, na szkodę E. S.

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 25 listopada 2004 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będącego własnością T. W., a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się wewnątrz przedmiotami, a to : telefonem komórkowym z zestawem głośnomówiącym, dokumentami rejestracyjnymi firmy (...), dokumentami firmy (...), fakturami powyższych firm, dokumentami zakupu samochodów marki S. (...) i F. (...), pieczętkami o treści (...) Sp. z o.o.", (...), (...), wyrobami z gumy – należącymi do T. W. oraz teczką z czarnego płótna marki S. z zawartością w postaci dokumentów rejestracyjnych firmy (...) i pieczętek wyżej powołanej firmy, a także pieczętek firmy (...) Sp. z o.o.", (...) Sp. z o.o.", (...) Sp. z o.o." - należących do J. G., powodując straty o łącznej wartości około 100.000 złotych, na szkodę T. W. oraz J. G.,

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

- w dniu 9 grudnia 2004 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 70.000 złotych, na szkodę M. P. (2)

to jest popełnił przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

i za popełnienie wszystkich wyżej powołanych przestępstw na mocy art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazał go na jedną karę 3 lat pozbawienia wolności,

4. na mocy art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. S. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

5. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. S. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania od dnia 24 lutego 2014 roku do dnia 28 listopada 2014 roku i w tym zakresie orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności uznał za wykonaną,

6. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w punkcie trzecim zarzutów, a polegającego na tym, iż w dniu 13 września 2004 roku w B., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał włamania do samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, powodując straty w kwocie 154.000 złotych, na szkodę I. i B. S., to jest od popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

7. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w punkcie siódmym zarzutów, a polegającego na tym, iż w miesiącu październiku 2004 roku w B. i innych miejscowościach, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. S. (2) do zapłaty 15.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego mu w dniu 30 września 2004 roku samochodu m-ki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wartości 70.000 złotych, to jest przestępstwa wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

8. na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w punkcie siedemnastym zarzutów, a polegającego na tym, iż w miesiącu listopadzie 2004

roku w K., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził E. S. do zapłaty 15.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego jej w dniu 17 listopada 2004 roku samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wartości 90.000 złotych, to jest przestępstwa wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 286 § 2 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.,

9. na mocy art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego R. S. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 500 złotych oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa w kwocie 3.362,30 złotych.

Apelacje od wyroku złożyli Prokurator i obrońca oskarżonego. Apelacja Prokuratora dotyczyła tej części orzeczenia, w której uniewinniono oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, a niniejsze uzasadnienie tej części rozstrzygnięcia nie dotyczy.

Obrońca zaskarżył wyrok w części skazującej oskarżonego i zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na jego treść, a to art. 4 i 410 kpk poprzez pominięcie i bagatelizowanie wymowy poszczególnych dowodów jak np. opinie daktyloskopijne, biologiczne, treść zeznań pozostałych świadków poza R. N., przy jednoczesnym bezkrytycznym daniu wiary temu świadkowi i oparcie skazania wyłącznie na jednym dowodzie z pomówienia jako jedynym obciążającym oskarżonego oraz art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów sprzeczną z treścią tego przepisu polegającą na jednostronnej ocenie zachowań i przeszłości oskarżonego i świadka oraz nieuwzględnienie szeregu okoliczności, w tym konfliktu między oskarżonym a R. N., będącego motywem dokonanych przez świadka pomówień, czy zachowania R. N. po opuszczeniu przez niego zakładu karnego, jako okoliczności mającej wpływ na ocenę wiarygodności określonych deklaracji świadka co do przyczyn składania określonej treści zeznań. Obrońca sformułował również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez ustalenie, że R. N. dokonywał kradzieży samochodów wspólnie i w porozumieniu z R. S. oraz, że R. S. działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo braku dowodów dla czynienia tego rodzaju ustaleń.

Wskazując na te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie odwoławcze wywołane złożonymi przez strony środkami odwoławczymi doprowadziło do ustalenia, iż podniesione przez obrońcę zarzuty odwoławcze nie są uzasadnione. Przyznać trzeba rację autorowi apelacji, iż podstawa przypisania oskarżonemu R. S. popełnienia zarzucanych mu przestępstw opierało się w istocie, co do udziału tej osoby w poszczególnych czynach, wyłącznie na zeznaniach świadka R. N.. Przypomnieć jednak trzeba również to, że Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego od popełnienia dwóch zarzucanych mu przestępstw z art. 286 § 2 kk oraz jednego z art. 279 § 1 kk. Wskazanie to jest koniecznie jednak nie z uwagi na badanie trafności tej części orzeczenia, ale by zaakcentować, że nie wszystkie tezy aktu oskarżenia oparte o zeznania świadka R. N. potwierdziły się w toku przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy postępowania. Zarzuty apelacji koncentrują się siłą rzeczy na ocenie dowodu z zeznań świadka R. N., akcentując brak zakotwiczenia tych depozycji w innych dowodach w zakresie, który umożliwiałby weryfikację informacji przekazanych przez świadka na temat udziału we wspólnie popełnianych przestępstwach oskarżonego R. S.. Sąd Apelacyjny stwierdził jednak, że kwestii oceny zeznań świadka R. N. Sąd Okręgowy poświęcił wiele pracy i w sposób bardzo wyczerpujący wyniki tej oceny przedstawił w starannie sporządzonym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zarówno ten dokument, jak i całość zeznań świadka R. N. zawartych w aktach niniejszej sprawy, pozwalają na dokładne obserwowanie jak świadek opisywał działania własne oraz role oskarżonego R. S. w czasie bardzo wielu przesłuchań. Sąd Okręgowy szczegółowo analizował treść poszczególnych zeznań świadka R. N., opisując ich najistotniejsze części w taki sposób, aby możliwe było sprawdzenie czy relacje te są konsekwentne czy też podlegały zmianom, a jeżeli tak, to co leżało u podstaw modyfikacji. W polu widzenia Sądu Okręgowego było również to, iż świadek R. N. na początku składania zeznań nie informował organów ścigania o tym, że w poszczególnych opisywanych włamaniach brał udział również oskarżony R. S.. Sąd Okręgowy

mając świadomość tej okoliczności i dysponując następnie kolejnymi zeznaniami R. N., w których to opisał już udział oskarżonego R. S. w poszczególnych przestępstwach, poddał dokładnej analizie przyczyny, które spowodowały takie postępowanie świadka. Wbrew twierdzeniom obrońcy, to jak tłumaczył R. N. zmianę swoich zeznań, prawidłowo Sąd I instancji oceniał jako przekonujące. Chodziło zatem o to, że rodziny oskarżonego i świadka znają się, mieszkają blisko siebie i z tych powodów R. N., będąc początkowo zdecydowany nie ujawniać roli R. S., chciał w ten sposób nie dopuścić do tego, aby złożenie przez niego obciążających oskarżonego zeznań mogło spowodować negatywne dla własnej rodziny skutki. Tak przedstawiona motywacja i to na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego prawidłowo została przez Sąd I instancji uznana za przekonującą. W opozycji do tej oceny przestawić należy te argumenty zarówno wyjaśnień oskarżonego, jak i wynikających z nich zarzutów apelacji twierdzących, że obciążanie oskarżonego przez świadka wynika z konfliktu, jaki istniał między nimi, a powstał na tle wspólnej znajomej dziewczyny. Również i w tej kwestii Sąd I instancji nie popełnił błędu, kiedy nie dał wiary oskarżonemu, a uwzględnił zeznania świadka, w których twierdzi on, iż zdarzenie takie nie rzutowało na treść jego zeznań. Istotne dla oceny wiarygodności świadka R. N. w zakresie tego właśnie oświadczenia jest to, iż w momencie, gdy stawiana przez oskarżonego teza o zemście ze strony R. N. pojawiła się jako linia obrony, świadek nie zaprzeczał temu, iż istotnie wiele lat wcześniej doszło do sporu między nim, a oskarżonym, którego tłem była kobieta. Owe szczere potwierdzenie, że fakt taki miał miejsce połączone było jednak z jednoznacznym zaprzeczeniem, aby zeznania jego nie polegały na prawdzie, a były jedynie wynikiem dążenia do obciążania oskarżonego motywowanego chęcią zemsty. Świadek podał, iż po owym nieporozumieniu z przeszłości jego i oskarżonego stosunki nie wróciły już do takiego stanu jak wcześniej, ale jednocześnie zaznaczył, że dalej się kontaktowali, współpracowali i nie rzutowało to w sposób istotny na relacje między nimi. Trafnie uznał Sąd I instancji, że nie zasługiwały na wiarę te relacje przesłuchiwanego świadka, w tym osób współpodejrzanych o popełnianie przestępstw z oskarżonym i R. N., w których przedstawiane były twierdzenia o usiłowaniu uprowadzenia oskarżonego przez R. N., bądź też starały się wykazać, iż R. N. miałoby kierować dążenie do odwetu za ujawnienie przez oskarżonego wstydlivych dla niego okoliczności. Zaznaczyć trzeba, że wszystkie te kwestie znalazły swoje miejsce w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które przedstawia tok rozumowania Sądu oraz zastosowane kryteria ocen. Nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż ocena zeznań R. N. dokonana przez Sąd I instancji jest jednostronna. Wspomniano już wcześniej o tym, że Sąd I instancji prowadząc drobiazgowo postępowanie dowodowe dążył do usunięcia wszystkich wątpliwości poprzez pogłębienie czynności dowodowych, szczegółowe przesłuchanie i analizę uzyskanych wyników. Takie postępowanie Sądu Okręgowego spowodowało wyeliminowanie spośród przypisanych oskarżonemu czynów tych, co do których wątpliwości były tak istotne iż nie dawały się usunąć mimo podjętych przez Sąd działań w tym zakresie. Świadczy to zatem również o tym, że wbrew twierdzeniom obrońcy ocena zeznań świadka R. N. nie była jednostronna, ale przez cały czas poddawano weryfikacji jego oświadczenia tak, aby maksymalnie zobiektywizować ocenę tego dowodu. Sąd I instancji trafnie zauważa, że elementem podnoszącym wiarygodność tego świadka, jest to, iż zawsze wtedy, gdy R. N. miał wątpliwości, co do przebiegu zdarzenia, udziału poszczególnych osób, bądź rodzaju skradzionych pojazdów sygnalizował to w czasie przesłuchania, a często powracał do tego elementu po przemyśleniu sprawy i z dążeniem do jak najlepszego jej wyjaśnienia. Pamiętać trzeba również o tym, że mimo wielości zdarzeń, o których świadek ten zeznawał, wskazywał na topografię miejsc, gdzie dochodziło do popełnienia przestępstw i odnosił opisywane zdarzenia do innych zapamiętanych przez siebie okoliczności. Zgodzić trzeba się z Sądem Okręgowym, że taki sposób zeznawania świadczy o dążeniu osoby przesłuchiwanej do jak najwierniejszego oddania tego, w czym brała udział bądź o czym słyszała. Oczywiście jest to, że owe elementy obiektywizujące zeznania R. N. nie dotyczą bezpośrednio jego relacji o udziale w przestępstwach oskarżonego, jednakże nie mogą być pominięte, jak chce tego autor apelacji, przy weryfikacji prawidłowości oceny zeznań R. N. dokonanej przez Sąd I instancji.

Nie jest trafny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 410 kpk i art. 4 kpk w sposób zaprezentowany w pierwszej części apelacji. Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom skarżącego nie pominął i nie zbagatelizował dowodów w postaci opinii biegłych oraz zeznań innych świadków poza R. N.. Opinia daktyloskopijna oraz opinia z badań biologicznych, na której treść powołuje się obrońca, jest w istocie neutralna dla czynienia ustaleń w sprawie i stąd dokonana przez Sąd I instancji ocena tych dowodów jest prawidłowa. Prawdą jest, że z żadnej z tych opinii nie wynika, aby zabezpieczone próbki zawierały materiał genetyczny oskarżonego, bądź jego odciski palców. Kwestia ta była w polu widzenia Sądu I instancji, czego dowodem jest zapis na stronie 51 pisemnego uzasadnienia. Jednakże oczywistym jest, iż taka treść wskazanych opinii nie wyklucza możliwości udziału oskarżonego w czynach opisanych przez R. N., a

jedynie nie potwierdza w sposób empiryczny zeznań tego świadka. Nie znaczy to jednak, że z tego powodu zeznaniom R. N. należało nie dać wiary.

Odnosząc się do kwestii zeznań świadków, których rola miałyby być zbagatelizowana przez Sąd I instancji należy stwierdzić, że Sąd ten dokładnie analizował relacje S. G. i D. S.. Analiza ta doprowadziła, w ocenie Sądu Apelacyjnego, do prawidłowych konkluzji, iż relacjom tym można jedynie częściowo dać wiarę. Tym samym przeczy to twierdzeniom obrońcy, iż dowody te zostały w sposób marginalny potraktowane i bezpodstawnie ich treści nie uwzględniono przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd I instancji trafnie wskazuje, że S. G. prezentował przyjętą przez siebie linię obrony, jako osoba podejrzana o popełnienie tych samych przestępstw w innym postępowaniu. Wskazano również na niekonsekwencję w konfrontacji tych zeznań z wyjaśnieniami samego oskarżonego. Taka szczegółowa analiza depozycji tego świadka zawarta na tronie 48 pisemnego uzasadnienia jest logiczna i uzasadniona doświadczeniem życiowym. Nie może być również decydującym argumentem to, co naprowadza obrońca, iż w relacji osób będących również oskarżonymi o współdziałanie w grupie przestępczej nie pojawia się wzmianka na temat ewentualnego współudziału oskarżonego. Oczywiście jest, iż w warunkach zorganizowanej grupy osób dokonujących przestępstw obowiązują zasady takiej dyskrecji, która prowadzić ma do minimalizowania możliwości odkrycia udziału poszczególnych jej członków. Potwierdzanie zatem przez niektórych świadków współpracy z R. N. przy jednoczesnym nieprzekazywaniu informacji na temat ewentualnego współdziałania ze strony oskarżonego wydaje się jednak uzasadnione wiedzą życiową i logiką, skoro to właśnie R. N. zdecydował się złożyć zeznania, w których przedstawił zarówno swój udział, jak i innych osób, zaś R. S. od początku zaprzeczał swojemu sprawstwu.

Jako całkowicie chybione należy ocenić te argumenty apelacji, które z wyrwanych fragmentów zeznań świadków wysnuwają wnioski o niemożności, bądź braku potrzeby dokonywania przestępstw przez oskarżonego, który w czasie, gdy kradzieże były dokonywane utrzymywał się z prac dorywczych i mieszkał z rodzicami. Podobnie chybionym argumentem jest to, że miał korzystać czasami z samochodu J. T.. Żadna z tych okoliczności z pewnością nie uzasadnia logicznie tak daleko idących wniosków, jak sugeruje to obrońca. Sposób sporządzenia uzasadnienia apelacji, w niektórych jej częściach, pozwala jedynie na zarejestrowanie tego, iż obrońca wyraża zdziwienie przy jednoczesnym jednakże stwierdzeniu Sądu Apelacyjnego, że samo zdziwienie, a nawet towarzysząca mu polemika nie może jeszcze zastąpić rzeczowych argumentów. Nie sposób zgodzić się również z obrońcą w tym, iż wspomniane już wcześniej wyniki opinii specjalistów powinny prowadzić do zakwestionowania relacji świadka R. N.. Obrońca zdaje się bowiem mylić dowody, których treściowa wymowa jest to, iż wykluczają one obecność danej osoby na miejscu zdarzenia z tymi, które jedynie nie potwierdzają takiej okoliczności. Ta druga kategoria nie może zaś stanowić przesłanek, które w ślad za twierdzeniem autora apelacji miałyby wykluczać możliwość uwzględnienia zeznań R. N.. Nie znajdują żadnego uzasadnienia w materiale dowodowym sprawy wybitnie polemiczne fragmenty uzasadnienia apelacji zawarte na 3 karcie tego dokumentu. Dywagując na temat sposobu życia i sylwetki świadka R. N. przypisuje mu obrońca szereg cech i motywacji, bez jakiegokolwiek rzeczowego uzasadnienia swoich twierdzeń. W innej części, w szczególności dotyczącej relacji osób, z których miałyby wynikać argumenty przeciwstawiające się uwzględnieniu zeznań R. N. obrońca polemizuje jedynie z tym, co w sposób jasny i przekonujący przedstawił Sąd I instancji przy ocenie zeznań tychże świadków. Przypomnieć zaś należy, że wadliwa ocena dowodu, aby była skuteczna i naruszała art. 7 kpk musi wskazywać konkretne uchybienia, a nie jedynie sugerować, że w przekonaniu skarżącego było inaczej niż to ustalił Sąd. Obrońca wskazał na szereg wynikających z dorobku judykatury kryteriów oceny dowodu z pomówienia. Nie kwestionując trafności tychże opracowań zawartych w zaprezentowanych judykatach należy stwierdzić, że dotyczą one sytuacji modelowych i część z przesłanek weryfikacyjnych nie aktualizuje się w każdej sprawie, w której pojawia się dowód z pomówienia. Oczywiście jest to, że w sytuacji, gdy osoba pomówiona przyznaje podniesione okoliczności, owo pomówienie jest daleko łatwiejsze w ocenie niż takie, kiedy oskarżony swojemu sprawstwu zaprzecza. Podobnie rzecz ma się w sytuacji, kiedy pomówienie znajduje dodatkowe oparcie w innych dowodach w tym zwłaszcza w obiektywnie weryfikowalnych jak opinie biegłych. Nie oznacza to jednak, że kiedy pomówieniu takie inne dowody nie towarzyszą dyskwalifikuje to ten dowód, jako podstawę ustaleń w sprawie. Nie sposób zgodzić się z obrońcą w świetle wcześniej wskazanych ustaleń, że istniał oczywisty konflikt między oskarżonym a R. N., przez co ten ostatni był zainteresowany obciążaniem R. S.. Charakterystyczne dla narracji uzasadnienia apelacji jest to, że te spośród kryteriów oceny dowodu z pomówienia, które wymykają się obrońcy z jednoznacznego ich nakierowania są bagatelizowane. Jasne jest bowiem

to, że nie tylko na pierwszy rzut oka, ale nawet po dokładnej analizie zeznania R. N. są spójne i konsekwentne, a wyrwane przez obrońcę kilkuwyrazowe fragmenty z pewnością nie świadczą o cechach manipulacji, a raczej o nieudanym dążeniu obrońcy do uzasadnienia postawionej tezy. Istotne jest przecież to, co również bagatelizuje autor apelacji, iż R. N. nie przerzucił w swoich zeznaniach odpowiedzialności na inne osoby odciążając siebie. Przeciwnie, szeroko i wyczerpująco opisuje swoje działania równie ważne, jak poczynania innych osób. Nie sposób zgodzić się z obrońcą, że w jakimkolwiek fragmencie swoich zeznań R. N. umniejszał swoją rolę w opisywanych przestępstwach.

Podsumowując tę część rozważań należy stwierdzić, że prowadząc postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie Sąd I instancji sprawił, że było ono wyczerpujące, wszystkie dowody zebrane w postępowaniu były w polu widzenia Sądu I instancji, a nadanie im różnego znaczenia przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie wynikało jedynie z konkluzji tych ocen i treści samych dowodów, a zatem nie naruszało dyspozycji art. 4 kpk i art. 410 kpk. Przedstawione wcześniej szerokie argumenty dotyczące dokonanych przez Sąd I instancji ocen poszczególnych dowodów upewniają o tym, że wszystkie one mieściły się w pełni w granicach swobody zagwarantowanej Sądowi orzekającemu przez dyspozycję art. 7 kpk.

Zachowanie w toku postępowania wszystkich rygorów procedury i niepotwierdzenie zasadności stawianych przez obrońcę zarzutów naruszenia przepisów postępowania doprowadziło również do stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji są w pełni prawidłowe. Jedynym elementem, który podlegał korekcie była zmiana daty popełnienia jednego z przestępstw, co odpowiadało treści dowodów, odnoszących się do tego zarzutu, ale nie wpływało na ogólną ocenę prawidłowości działań Sądu I instancji. Wszystkie ustalenia Sądu Okręgowego, dotyczące poszczególnych kradzieży z włamaniem do samochodów, znajdują pełne oparcie w zeznaniach świadka R. N., a następnie w relacji pokrzywdzonych oraz dokumentach odnoszących się do poszczególnych pojazdów. Dowody te jednoznacznie świadczą o tym, iż każdorazowo dochodziło do kradzieży połączonej z włamaniem, gdzie opis zachowania sprawców pochodził z uwzględnionych zeznań R. N., a powstałe szkody opisywali pokrzywdzeni. Również w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk Sąd I instancji nie popełnił błędu. Przypomnieć trzeba, iż w tej części Sąd Okręgowy zmodyfikował opis czynu, skracając czas trwania przestępstwa w taki sposób, że logicznie komponuje się to z treścią zeznań R. N.. Ustalenia, co do wszystkich niezbędnych elementów przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, również wynikają w sposób jednoznaczny z tych części zeznań świadka R. N., gdzie opisuje on sposób zorganizowania grupy, osoby które wchodziły w jej skład, powtarzalne schematy działań i ustalenia, jakie zapadały pomiędzy poszczególnymi współdziałającymi członkami grupy. Wszystkie te elementy łącznie wskazują na to, iż prawidłowym ustaleniem Sądu I instancji było przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk.

Na marginesie apelacji obrońca wskazuje na zastrzeżenia dotyczące objęcia 14 przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk konstrukcją ciągu przestępstw. Sugeruje jednocześnie, iż prawidłowym ustaleniem powinno być przyjęcie konstrukcji z art. 12 kk. Nie jest to jednak uwaga trafna biorąc pod uwagę to, co wprost wynika z zeznań R. N., iż w przypadku kolejnych podejmowanych działań w postaci włamań do samochodów wybór przedmiotu przestępstwa uzależniony był od przypadku, a więc natrafienia na interesujący dla sprawców obiekt. Nie sposób zatem takiego schematu działania utożsamiać z przesłankami przestępstwa ciągłego przy założeniu z góry powziętego zamiaru i realizacji jego znamion w kolejnych etapach.

Sąd Apelacyjny skorygował zaskarżony wyrok w części obejmującej czas popełnienia przestępstwa na szkodę M. S. (1) z punktu VI części wstępnej wyroku. Materiał dowodowy sprawy, a w szczególności protokół przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie z kary 307 akt wskazuje jednoznacznie na to, że włamania do samochodu na szkodę tej osoby sprawcy dokonali w dniu 29 września 2004 roku, nie zaś w dniu 30 września, jak to ustalono w wyroku. Z tych powodów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 w części dotyczącej przestępstwa z art. 279 § 1 kk na szkodę M. S. (1) poprzez ustalenie, że datą popełnienia tego czynu był dzień 29 września 2004 roku.

Przechodząc do oceny wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej Sąd Apelacyjny stwierdził, iż nie noszą one cech rażącej surowości. Za popełnienie ciągu przestępstw każdorazowo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzono oskarżonemu, stosując art. 91 § 1 kk jedną karę 3 lat pozbawienia wolności. Na tenże ciąg przestępstw

składało się 14 włamań do samochodów przy każdorazowo wysokiej wartości skradzionego mienia. W tej sytuacji, biorąc nadto pod uwagę fakt, iż wszystkie czyny popełnione zostały w warunkach art. 65 § 1 kk, stosowanego zarówno z uwagi na działanie oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i z uwagi na uczynienie sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu, nie sposób tak orzeczonej kary uznać za nadmiernie surową. Za pojedyncze przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kara przekroczyła zatem jedynie o 3 miesiące dolny próg zagrożenia, co biorąc pod uwagę popełnienie czynu w warunkach uczynienia sobie z przestępstw stałego źródła dochodu oraz przy przekraczającej 270.000 zł wartości szkody należy uznać za karę sprawiedliwą i prawidłowo ukształtowaną. Również orzeczonej kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 258 § 1 kk nie jest nadmiernie surową. Mimo bowiem stosunkowo niedługiego czasu popełnienia przestępstwa uwzględnione zostało to, jak intensywnie działał oskarżony w tym okresie w ramach grupy oraz jak szeroko zakrojoną działalność grupa prowadziła. W tej sytuacji orzeczenie kary, która przekracza dolny poziom zagrożenia było prawidłowe. Również i kara łączna 4 lat pozbawienia wolności jest w pełni adekwatna do przesłanek wymiaru kary, jakie należało uwzględnić w sprawie. Z jednej strony taka asperacja kar składowych uwzględnia przedmiotowe powiązanie poszczególnych przestępstw i czas ich popełnienia, zamykający się w okresie między majem a grudniem 2004 roku. Z drugiej zaś strony orzeczenie takie prawidłowo uwzględnia to, iż składnikami wyznaczającymi granice kary łącznej są dwa przestępstwa pojedyncze oraz czternastoelementowy ciąg przestępstw. W tej sytuacji wskazane czynniki równoważą się w takim stopniu, który w pełni uzasadnia orzeczenie kary łącznej jedynie o rok podniesionej ponad dolną granicę wyznaczoną przez najwyższą z kar.

Sąd Apelacyjny dokonał jeszcze jednej korekty zaskarżonego wyroku, a to w punkcie 9, gdzie to błędnie określono przypadającą od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę jako 500 zł, podczas gdy prawidłowo obliczona na podstawie art. 2 ust.1 pkt 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłata wynosić powinna 400 zł. Z tych powodów zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie 9 ustalając, iż zasądzona od oskarżonego opłata wynosi 400 zł.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust. pkt 5 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 400 złotych i obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego. Sytuacja materialna oskarżonego wskazuje bowiem na to, że może on ponieść wydatki i opłatę wywołane wniesioną przez swego obrońcę apelacją.

SSA Marek Charuza SSA Barbara Suchowska SSA Aleksander Sikora